

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **M. S.**

zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou
se sídlem Národní 416/37, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 8. 7. 2020, č. j. MV-100766-3/SO-2020

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 8. 7. 2020 č.j. MV100766-3/SO-2020 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18 200 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky JUDr. Bc. Marcely Oškrdové.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr vnitra zamítl rozklad žalobce proti výroku č. 1. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 5. 2020, č. j. MV-76516-2/OAM-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto výrokem správní orgán I. stupně podle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

§ 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 31. 7. 2020 (dále jen „informační zákon“) s odkazem na ustanovení § 7 informačního zákona odmítl v bodech 1., 2. a 3. žádost žalobce ze dne 30. 4. 2020 o poskytnutí informací podle informačního zákona.

2. Ze správního spisu vyplývá, že žádostí ze dne 30. 4. 2020 požádal žalobce Ministerstvo vnitra o poskytnutí následujících informací:
 - 1/ všechny materiály žalovaného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 2. 4. 2008 vydaného pod č. 366/V,
 - 2/ všechny materiály žalovaného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 23. 7. 2008 vydaného pod č. 990/D,
 - 3/ všechny materiály žalovaného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 12. 11. 2008 vydaného pod č. 1438/D,
 - 4/ všechny materiály žalovaného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 9. 2. 2009 vydaného pod č. 171,
 - 5/ všechny materiály žalovaného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 16. 9. 2009 vydaného pod č. 1205.
3. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán žádosti v bodech 4. a 5. vyhověl; v bodech 1., 2. a 3. však žádost žalobce odmítl s tím, že požadované materiály byly v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“) utajeny. Správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že usnesení vlády ze dne 2. 4. 2008, č. 366V eviduje pod č. j. X. Materiál, který předložilo Ministerstvo vnitra jako podklad pro jednání vlády, na jehož základě bylo přijato toto usnesení, je veden pod č. j. X v režimu „VYHRAZENÉ“. Usnesení vlády ze dne 23. 7. 2008, č. 990D eviduje žalovaný pod č. j. X a usnesení vlády ze dne 12. 11. 2008, č. 1438/D eviduje pod č. j. X. Materiál, který předložilo Ministerstvo vnitra jako podklad pro jednání vlády, na jehož základě byla tato usnesení přijata, je veden pod č. j. X, resp. č. j. X, přičemž v obou případech je tento materiál veden v režimu „DŮVĚRNÉ“. Z těchto důvodů proto správní orgán I. stupně žádost žalobce v těchto bodech odmítl.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad, ve kterém namítl nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, přičemž odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Napadeným rozhodnutím ministr vnitra podaný rozklad žalobce zamítl.
5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr vnitra konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se správním řádem (dále jen „s. ř.“), informačním zákonem i zákonem o ochraně utajovaných informací. Z ustanovení § 7 informačního zákona a ustanovení § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací vyplývá, že v případě, kdy je informace v souladu se zákonem o ochraně utajovaných informací označena za utajovanou a žadatel o ni nemá k této informaci oprávněný přístup, povinný subjekt ji podle informačního zákona nesmí poskytnout. Vzhledem k tomu, že žalobcem požadované informace byly v souladu se zákonem o ochraně utajovaných informací označeny jako utajované, přičemž žalobce neprokázal, že je osobou způsobilou (oprávněnou) se s utajovanými informacemi seznamovat (resp. že je osobou, která má k požadovaným informacím oprávněný přístup), správní orgán I. stupně nedisponoval

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žádnou diskreční pravomocí, ale byl v souladu s principem legality povinen postupovat v souladu s § 7 informačního zákona a žádost o informace v těchto bodech odmítnout.

6. Dle ministra vnitra z informačního zákona nevyplývá povinnost povinného subjektu posuzovat z věcného obsahu, zda byla informace za utajovanou označena správně. Zákon pouze stanoví postup, který je povinný subjekt povinen uplatnit v případě, že požadovaná informace je za utajovanou označena. Obecně pro povinný subjekt vyplývá toliko povinnost rozhodnutí o odmítnutí žádosti přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Takovým odůvodněním však nemůže být zmařen účel samotného utajení dotčené (požadované) informace, což by v případě bodů 1., 2. a 3. žádosti nastalo, neboť takovým postupem by byl neoprávněně uveden (oznámen) její obsah. Neexistuje tak jakýkoli zákonný důvod, na základě kterého by měl správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti znepřístupnění obsahu utajovaných informací požadovaných žalobcem v bodech 1., 2. a 3. jeho žádosti odůvodňovat. Skutečnost, zda jsou požadované informace z obsahového hlediska skutečně utajovanými informacemi, měla být posouzena v rámci procesu, v němž byly tyto informace za utajované označeny. V rámci žádosti o informace není povinný subjekt oprávněn provedené označení za utajované informace zpochybňovat či rozporovat. K judikatuře, na kterou žalobce v rozkladu odkázal, ministr vnitra uvedl, že předmětné rozsudky se týkají specifických případů, které nejsou skutkově shodné se žádostí, kterou podal žalobce. Dílčí závěry, kterých se Nejvyšší správní soud v daných rozsudcích dopustil, není možné bez dalšího zobecnit a aplikovat vždy a za všech okolností.
7. K námitce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku č. 1 nesplňuje podmínku nezbytnosti pro omezení práva na informace stanoveného v čl. 17 LZPS, žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2011, č. j. 10 A 42/2010-36. Vzhledem k tomu, že seznam utajovaných informací, které splňují podmínky pro to, aby byly jako utajované označeny (a zařazeny), nelze svévolně rozšiřovat, je zřejmé, že i s ohledem na uvedený rozsudek je právo žalobce vyplývající z čl. 17 LZPS omezeno pouze v nezbytné míře a nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práv. Z dikce informačního zákona vyplývá, že poskytnutí informace požadované podle informačního zákona lze odepřít pouze z důvodu stanoveného v zákoně. Má-li tedy být jakékoli omezení tohoto práva provedeno, tak pouze zákonem, a to pouze v nejmenším nutném rozsahu a jen z důvodu nezbytnosti pro ochranu práva a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti a ochranu veřejného zdraví a mravnosti. V případě utajovaných informací jsou výše uvedené předpoklady naplněny a k odepření práva na informace dochází v souladu se zákonem, v nezbytné míře a v zájmu ochrany bezpečnosti státu a veřejné bezpečnosti.
8. K námitce, že správní orgán I. stupně měl existenci materiálních podmínek pro utajení požadovaných informací přezkoumat a zjistit, zda tyto podmínky trvají i ke dni vydání rozhodnutí, žalovaný uvedl, že z informačního zákona ani ze zákona o ochraně utajovaných informací taková povinnost pro povinný subjekt nevyplývá. Splnění podmínek uvedených v § 2 zákona o ochraně utajovaných informací bylo posouzeno během procesu, kdy byly požadované informace za utajované označeny, přičemž povinnost posouzení těchto podmínek je stanovena výhradně původci takové informace. Povinnost posuzovat (opakovaně) splnění dotčených podmínek povinnému subjektu ze zákona nevzniká.
9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce opakovaně namítl nepřezkoumatelnost jak napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňového. Jádrem sporu je dle žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

otázka výkladu ustanovení § 7 informačního zákona, podle kterého se neposkytne informace, která je v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci. Informace podle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací však není utajovanou informací pouze proto, že je tak formálně označena, ale musí splňovat i materiální podmínky. Pokud povinný subjekt postupuje podle ustanovení § 7 informačního zákona, nemůže své rozhodnutí odůvodnit pouhým odkazem na formální označení požadovaných informací za utajené, ale musí v odůvodnění rozhodnutí dostatečně konkrétně a přezkoumatelně uvést, proč jsou materiální podmínky utajení těchto informací splněny.

10. Žádné z rozhodnutí nadto neobsahuje jakékoliv údaje o tom, že by informace požadované žalobcem byly uvedeny v seznamu utajovaných informací, ačkoli uvedení v tomto seznamu je jednou z podmínek pro to, aby se jednalo o informaci označenou za utajenou v souladu se zákonem ve smyslu definice utajovaných informací uvedené v § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací.
11. V rozhodnutích správních orgánů obou stupňů dle žalobce chybí jakékoli úvahy k odůvodnění naplnění materiálních podmínek pro utajení požadovaných informací. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2009, č. j. 5 Ca 184/2008 – 38, podle kterého „je nezbytné, aby rozhodnutí o odepření informace dle § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím obsahovalo kromě odkazu na příslušná ustanovení zákona č. 412/2005 Sb. a nařízení vlády č. 522/2005 Sb. i důvody, pro které informace vyžaduje utajení, byť i jen v obecné rovině.“ Dále pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 As 58/2016-45, podle kterého „je klíčové určit charakter informací, jejichž poskytnutí se stěžovatel domáhal; stěžejní otázkou je, zda zadávací dokumentace k veřejné zakázce je jak po formální, tak po materiální stránce utajovanou informací ve smyslu zákona o ochraně utajovaných skutečností.“ Konečně pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10. 2018, č. j. 3 As 38/2018-29, podle kterého „městský soud vyložil, proč dospěl k názoru, že se žalovaný přezkoumatelným způsobem nezabýval tím, zda žalobcem požadované informace odpovídají svým charakterem položkám v seznamu utajovaných informací, do nichž byly formálně zařazeny, a naplňují tak formální předpoklad utajované informace dle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací. Upozornil, že žalovaný sice poukázal na předmět veřejné zakázky a na formální zařazení požadovaných informací do seznamu utajovaných informací, avšak již neobjasnil (ani v obecné rovině), zda a z jakých důvodů požadované informace svým charakterem tomuto zařazení odpovídají...“
12. Závěrem žalobce namítl porušení článku 17 LZPS a čl. 10 Úmluvy a uzavřel, že omezení žadatelova práva na informace podle informačního zákona musí splňovat podmínku nezbytnosti v demokratické společnosti. Prvostupňové rozhodnutí ani napadené rozhodnutí však podmínku nezbytnosti nesplňují. Z tohoto důvodu navrhl, aby soud obě uvedená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu rozhodnutí.
13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Zopakoval, že skutečnost, zda jsou požadované informace z obsahového (materiálního) hlediska skutečně utajovanými informacemi, může být posouzena výlučně v rámci procesu, při němž byly tyto informace za utajované označeny. V rámci žádosti o informace není povinný subjekt oprávněn provedené označení za utajované informace jakkoliv zpochybňovat či rozporovat. V této souvislosti žalovaný odkázal, stejně jako to učinil v napadeném rozhodnutí, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

65, v němž se uvádí, že povinný subjekt nemůže posuzovat, zda požadovaná informace svým obsahem splňuje definici utajované informace, tj. zda její vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu ČR nebo může být pro tento zájem nevýhodné. Dokud je požadovaná informace dle sdělení odboru krizového řízení žalovaného označena jako utajovaná, je zřejmé, že důvod odepření poskytnutí této informace trvá.

14. Rozsudkem ze dne 24. 3. 2021 č.j. 15 A 93/2020-24 (dále též „rozsudek městského soudu“) soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, jestliže požadované informace žalobci neposkytl. V odůvodnění rozsudku městský soud zejména uvedl, že zákon o ochraně utajovaných informací, informační zákon ani jiný právní předpis nepřiznává povinnému subjektu ani soudu pravomoc původci informace cokoliv nařizovat či místo něj rozhodovat o charakteru takové informace. Bylo by proto zbytečné, aby se povinný subjekt při posuzování žádosti o poskytnutí informace zabýval přezkumem postupu původce při utajení příslušné informace, tj. tím, zda i nadále jsou splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro její utajení. Informaci, kterou se její původce rozhodl utajit postupem podle zákona o ochraně utajovaných informací, povinný subjekt nesmí žadateli, který nemá oprávnění k přístupu k takové informaci, poskytnout. Podmínka, aby omezení práva na informace bylo nezbytné, vyplývá z účelu zákona o ochraně utajovaných informací, neboť jejich vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné. Soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal, neboť z jeho odůvodnění jsou zřejmé relevantní důvody, které vedly povinný subjekt k odmítnutí žádosti žalobce.
15. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 7. 2023 č.j. 3 As 100/2021-41 (dále též „zrušující rozsudek NSS“) rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že z obsahu správních rozhodnutí ani ze správního spisu nevyplývá, že by žalovaný nebyl původcem informací. Zdroj tohoto skutkového zjištění nelze zjistit ani z rozsudku městského soudu, neboť ten neobsahuje žádnou indicii, z níž by bylo možné dovodit, že se soud s obsahem utajovaných informací seznámil. Správnost uvedeného skutkového zjištění proto nelze přezkoumat a rozsudek městského soudu je v této části nepřezkoumatelný.
16. Nejvyšší správní soud dále vyložil, že ani naplnění formálních znaků, které zákon o utajovaných informacích pro utajení informace předepisuje (1. zaznamenání informace na jakémkoli nosiči, 2. její označení za utajovanou v souladu se zákonem a 3. její uvedení v seznamu utajovaných informací, respektive podřazení pod některou z položek uvedených v nařízení vlády č. 552/2005 Sb.) samo o sobě neskýtá dostatečnou záruku, že k utajení informace nedošlo z jiného účelu, než který stanoví zákon. Uvedené znaky totiž nevypovídají nic o přiměřenosti omezení dotčeného základního práva. Proto ostatně také zákon utajovanou informaci definuje nejen prostřednictvím formálních znaků, ale rovněž prostřednictvím materiálního kritéria, které daná informace naplní pouze tehdy, jestliže její vyjádření či zneužití může i jen potenciálně způsobit újmu zájmu České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 As 58/2016-45).
17. Ustanovení § 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací je proto nutné vykládat tak, že povinnému subjektu nebrání, aby stupeň utajení informace změnil nebo zrušil; brání mu pouze v tom, aby tak učinil bez souhlasu původce. Na tom nemůže ničeho změnit ani povinnost uložená původci v § 22 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací, podle které je to právě původce, kdo je povinen vyznačený stupeň utajení

neprodleně zrušit či změnit po zjištění, že důvod pro utajení pominul, nebo že již neodpovídá stanovenému stupni utajení, anebo že stupeň utajení byl stanoven neoprávněně. I tuto povinnost je totiž nutné interpretovat tak, že jí původce dostojí rovněž tím, že souhlasí se změnou či zrušením stupně utajení, uzná-li, že je pro takový postup důvod. Jeho souhlas lze považovat za oznámení ve smyslu § 22 odst. 7 zákona o ochraně utajovaných informací, na základě kterého je adresát utajované informace oprávněn a současně povinen změnu či zrušení stupně utajení na informaci vyznačit.

18. Z uvedeného pro předloženou věc vyplývá, že je-li žalovaný původcem informace, je v rámci řízení podle informačního zákona povinen znovu posoudit, zda požadovaná informace splňuje všechny znaky pro utajení a v závislosti na výsledku pak informaci buď poskytne, anebo neposkytne s odůvodněním, proč je vedle formálních znaků naplněn i ten materiální. Není-li však žalovaný původcem požadované informace a nemá-li jeho souhlas ke zrušení stupně utajení, pak své rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace dostatečně odůvodní, jestliže uvede, jakému stupni utajení informace podléhá a kdo je jejím původcem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 10 As 241/2021 - 26). Bude pak na žadateli, zda bude o poskytnutí informace žádat přímo původce či posléze soud, aby oprávněnost utajení přezkoumal.
19. Nejvyšší správní soud má za to, že z rozsudku městského soudu není zřejmé, kdo je původcem požadovaných informací. Tato otázka je přitom zcela zásadní pro posouzení, zda byl žalovaný povinen zabývat se hodnocením materiálního znaku pro utajení informace. Závěr městského soudu, že žalovaný tuto povinnost neměl, je proto předčasný. Městský soud si v dalším řízení vyžádá kompletní správní spis a posoudí, kdo je původcem požadovaných informací. Zjistí-li, že žalovaný není jejich původcem, v odůvodnění uvede, kdo jím je. V opačném případě věc vrátí žalovanému, aby posoudil, zda důvod pro utajení trvá, a aby o žádosti stěžovatele znovu rozhodl. (podtržení přidáno Městským soudem v Praze)
20. Ve světle právě citovaných závěrů zrušujícího rozsudku NSS přistoupil Městský soud v Praze k novému posouzení žalobní argumentace a vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 4 s.ř.s.) dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
21. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
22. Podle § 7 informačního zákona *je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne. Povinný subjekt neposkytne rovněž osobní údaje o osobě, která je držitelem osvědčení fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím pro stupeň utajení Přísně tajné a Tajné, pokud by to mohlo ohrozit ochranu utajovaných informací.*
23. Podle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací *pro účely tohoto zákona se rozumí utajovanou informací informace v jakémkoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyžazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139),*
24. Podle § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací *na informaci, která naplňuje znaky § 4 a je uvedena v seznamu utajovaných informací, je původce povinen vyznačit svůj název, stupeň jejího utajení, její evidenční označení a datum jejího vzniku, není-li dále stanoveno jinak.*

25. Podle § 22 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací *stupeň utajení na utajované informaci vyznačí původce při jejím vzniku, nestanoví-li tento zákon jinak (§ 70).*
26. Podle § 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací *vyznačení stupně utajení na utajované informaci musí být zachováno po celou dobu trvání důvodů utajení. Bez souhlasu původce nebo poskytující cizí moci nesmí být stupeň utajení změněn nebo zrušen.*
27. Podle § 22 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací *stupeň utajení původce neprodleně zruší nebo změní po zjištění, že pominul důvod pro utajení informace, důvody pro utajení neodpovídají stanovenému stupni utajení nebo byl-li stupeň utajení stanoven neoprávněně, a na utajované informaci toto zrušení nebo změnu jejího stupně utajení vyznačí.*
28. Podle § 22 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací *původce je povinen prověřit, zda důvod pro utajení informace trvá, a to nejméně jednou za pět let ode dne jejího vzniku.*
29. V intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu si soud u žalovaného vyžádal správní spisy č.j. X, č.j. X a č.j. X, které byly podkladovým materiálem pro přijatá usnesení vlády a jejichž obsahu se týkala předmětná žádost. Soud se seznámil s obsahem těchto spisů a zjistil, že původcem požadovaných informací byl (je) pouze žalovaný.
30. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, naplnění formálních znaků, které zákon o utajovaných informacích pro utajení informace předepisuje, samo o sobě neskýtá dostatečnou záruku, že k utajení informace nedošlo z jiného účelu, než který stanoví zákon. Utajovaná informace je proto definována nejen prostřednictvím formálních znaků, ale rovněž prostřednictvím materiálního kritéria. Toto materiální kritérium daná informace naplní pouze tehdy, jestliže její vyjádření či zneužití může i jen potenciálně způsobit újmu zájmu České republiky. Koncepce zákona o ochraně utajovaných informací je postavena na principu odpovědnosti původce informace za stanovení stupně jejího utajení. Ustanovení § 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací nedovoluje vyznačený stupeň utajení bez souhlasu původce změnit nebo zrušit. Původce je však povinen prověřovat, zda důvody pro utajení i nadále trvají a zjistí-li, že pominuly, je povinen neprodleně stupeň utajení změnit nebo zrušit (§ 22 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací). Provedenou změnu či zrušení je původce povinen oznámit všem adresátům utajované informace. Vzhledem k tomu, že žalovaný je původcem požadované informace, je v rámci řízení podle informačního zákona povinen znovu posoudit, zda požadovaná informace splňuje všechny znaky pro utajení a v závislosti na výsledku tohoto posouzení buď informaci poskytne, anebo neposkytne s odůvodněním, proč je vedle formálních znaků naplněn i ten materiální. Jelikož se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval existencí, resp. trváním materiálního kritéria utajení požadovaných informací, nemůže soud pro absenci této relevantní hodnotící úvahy napadené rozhodnutí přezkoumat.
31. Soud, jsa vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku, proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nedostatek důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným shora (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Posoudí tedy, zda důvod pro utajení požadovaných informací trvá či nikoli a v závislosti na vyhodnocení této otázky o žádosti znovu rozhodne. V případě, že se rozhodne informaci neposkytnout, náležitě odůvodní, proč je vedle formálních znaků naplněno také materiální kritérium utajované informace.

32. Druhý výrok rozsudku o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, náleží náhrada nákladů řízení spočívajících jednak v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za řízení o žalobě a ve výši 5000 Kč za řízení o kasační stížnosti a dále v odměně advokáta za tři úkony právní služby stanovené podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to ve výši 3 100 Kč za každý z těchto úkonů (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, kasační stížnost). Žalobci rovněž náleží náhrada hotových výloh podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celková výše náhrady nákladů řízení Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právní zástupkyně JUDr. Bc. Marcely Oškrdové, tedy činí 18 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 9. listopadu 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu